

În scrisoarea de Advent din acest an, pr. Tomaž Mavrič, CM, al 24-lea succesor al sfântului Vincențiu, ne invită să aprofundăm exemplul sfântului Vincențiu și abordează unul din principalele izvoare din care acesta a băut ca mistic al carității și anume rugăciunea zilnică.: « *Sfântul Vincențiu a îndemnat toate grupurile pe care le-a fondat: laicele din Confreriile de Caritate, Preoții și Frații din Congregația Misiunii, Fiicele carității, Preoții care participau la Conferințele de Marți, ca toți să bea din izvorul meditației* ».

SCRISOARE DE ADVENT

Tuturor membrilor Familiei Vincentiene,

Dragi frați și surori!

Harul și pacea lui Isus să fie întotdeauna cu noi!

În prima scrisoarea pe care v-am adresat-o cu ocazia sărbătorii sfântului Vincențiu de acum doi ani v-am scris despre sfântul Vincențiu de Paul ca mistic al carității. Când ne gândim la sfântul Vincențiu ca mistic al carității și ne străduim să-i urmăm exemplul trebuie să ne amintim că nu era un mistic în înțelesul propriu al cuvântului așa cum Biserica definește o persoană mistică. Vincențiu de Paul era un mistic, dar un mistic al carității. Cu ochii credinței el l-a văzut, contemplat și slujit pe Cristos în persoana săracilor. Când atingea rănile celor marginalizați credea că atinge rănile lui Cristos. Când îi ajuta în nevoile lor cele mai mari, era convins că-l adora pe Domnul și pe Stăpânul său.

În acest timp de Advent doresc să vă vorbesc despre unul din principalele izvoare din care Vincențiu a luat putere ca să devină mistic al carității: **meditația zilnică**. A îndemnat toate grupurile pe care le-a fondat: laicele din Confreriile de Caritate, Preoții și Frații din Congregația Misiunii, Fiicele carității, Preoții care participau la Conferințele de Marți, ca toți să bea zilnic din izvorul meditației. Fraza cea mai

repetată a sfântului Vincentțiu este luată dintr-o conferință ținută membrilor Congregației Misiunii și care arată cu multă măiestrie atitudinea sfântului Vincentțiu: « *Dați-mi un om de rugăciune, acesta va fi în stare de orice; va putea spune împreună cu apostolul: «Toate le pot întru Cristos, cel care mă întărește » (Filipeni 4, 13). Congregația Misiunii va dăinui atâta timp cât meditația va fi practică cu fidelitate, pentru că meditația este ca un zid de apărare de necucerit, care apără misionarii de orice fel de atac » [1].*

Vincentțiu vorbea de meditația zilnică și le spunea ucenicilor săi: « *Să ne consacram meditației pentru că prin ea primim tot binele. Dacă rămânem statornici în vocație este datorită rugăciunii; dacă ne îndeplinim bine sarcinile este datorită rugăciunii; dacă nu cădem în păcate este datorită rugăciunii, dacă rămânem în iubire, dacă suntem mântuiți, totul se datorează rugăciunii. Așa cum Dumnezeu nu refuză nimic celui care se roagă, tot așa nu dăruiește aproape nimic fără rugăciune » [2].*

Ca să-i încurajeze pe fiii și fiicele sale să se roage, a repetat de multe ori metaforele întrebuintate de autorii spirituali din timpul său. Și spunea că meditația este pentru suflet ceea ce este hrana pentru trup. [3]. Este « *fântâna tinereții veșnice* » în care ne înviorăm [4]. Este oglinda în care ne vedem toate păcatele și ne îndreptăm ca să-i fim plăcuți lui Dumnezeu [5]. Este forța în mijlocul muncii grele de fiecare zi pentru slujirea săracilor [6]. Este predica, le spunea misionarilor, pe care ne-o facem nouă înșine [7]. Este cartea de inspirație a predicatorului în care poate găsi adevărurile veșnice pe care să le transmită poporului lui Dumnezeu [8]. Este roua plăcută ce înviorează sufletul în fiecare dimineață, le spunea Fiicelor Carității [9].

Vincentțiu o îndemna pe sfânta Luiza de Marillac să le învețe pe surorile tinere să mediteze așa cum trebuie [10] și le-a ținut mai multe conferințe practice cu această temă. Le garanta surorilor că de fapt e foarte ușor să meditezi, e ca și cum ai sta de vorbă cu Dumnezeu o jumătate de oră. Le spunea că dacă unii sunt încântați să poată sta de vorbă cu regele, noi ar trebui să tresăltăm de bucurie că putem vorbi sincer cu Dumnezeu în fiecare zi [11].

Pentru Vincentțiu meditația este o convorbire cu Dumnezeu, cu Isus, în cadrul căreia ne exprimăm cele mai profunde sentimente (pe care o numește rugăciune « *afectivă*») cătând să cunoaștem ce vrea Dumnezeu de la noi în fiecare zi, mai ales pentru slujirea săracilor. Meditația se caracterizează printr-o recunoștință profundă față de darurile primite din partea lui Isus, mai ales pentru darul vocației de a-i sluji pe cei săraci. Pentru unii și chiar pentru cei mai mulți, meditația înseamnă să contemplăm în tăcere iubirea lui Isus față de noi și față de cei săraci, să tragem cu « *săgeți de iubire* » ce ajung până la cer și « *străpung* » inima Domnului nostru [12].

Pentru Vincentțiu, tema principală a meditației este viața și învățătura lui Isus. Insista că trebuie să revenim fără încetare la « *misterele* » umanității lui Isus: nașterea lui, relația cu Maria și Iosif, evenimentele din viața publică, minunile lui, dragostea preferențială față de săraci. Îi îndemna pe ai săi să mediteze din sfânta Scriptură faptele și învățătura lui Isus [13]. În ceea ce privește învățătura lui Isus, atrăgea atenția asupra Predicii de pe munte [14]. Încuraja mai ales meditația care să aibă în centru patima și crucea lui Isus [15].

Metoda de rugăciune propusă de Vincentțiu este cea a sfântului Francisc de Sales [16] pe care a modificat-o foarte puțin. Când vorbea despre folosirea imaginației în timpul meditației, era mai sever decât Francisc de Sales. Chiar dacă dădea importanță rugăciunii afective, Vincentțiu insista cu putere asupra necesității unor hotărâri concrete. În special în cadrul conferințelor pentru Fiicele carității, împlotea în mod plăcut înțelepciunea spirituală și bunul-simț. Le-a prevenit pe surori asupra

pericolului de a avea doar « gânduri bune » care nu duc la nimic. I-a prevenit și pe preoți asupra pericolului de a folosi meditația ca pe un timp de studiu speculativ.

Metoda propusă de sfântul Vincențiu este formată din trei etape:

1. Pregătirea

1. Mai întâi ne punem în prezența lui Dumnezeu. Se poate face în mai multe moduri: ne putem gândi la Domnul prezent în Preasfântul Sacrament, la Dumnezeu care domnește peste tot pământul, la prezența lui Dumnezeu în inima noastră.
2. Apoi cerem harul ca să ne putem ruga cum trebuie.
3. Iar apoi alegem subiectul de meditație, cum ar fi un mister din viața lui Isus, o virtute, un fragment din Scriptură sau o sărbătoare.

2. Cuprinsul meditației

1. Medităm la subiectul ales.
2. Dacă subiectul este o virtute, căutăm motivele pentru care trebuie să o iubim și să o practicăm. Dacă este vorba de un mister din viața lui Isus, de exemplu, patima, ne închipuim ce s-a întâmplat și medităm la semnificația ei.
3. În timpul meditației îi prezentăm Domnului tot ce avem pe inimă (de exemplu, iubirea noastră față de Cristos care a suferit atât de mult pentru noi, părere de rău pentru păcatele înfăptuite, recunoștință pentru binele primit)

De fapt sfântul Vincențiu îi încurajează pe discipolii săi:

- **să reflecteze la subiectul ales**
- **să identifice motivele pentru a și-l însuși,**
- **să ia hotărâri concrete pentru a-l pune în practică.**

3. Încheiere

Îi mulțumim Domnului pentru timpul meditației și pentru harurile pe care le-am primit. Îi prezentăm hotărârile pe care le-am luat și îi cerem harul să ne ajute ca să le îndeplinim.

Meditația zilnică este un element indispensabil al spiritualității noastre. Sfântul Vincențiu era ferm convins de importanța ei în viața noastră și în slujirea săracilor. Vorbea despre ea ca de «sufletul sufletului nostru »[\[17\]](#) și credea că fără meditație noi nu vom putea să suportăm greutățile care țin de slujirea celor mai abandonați.

Prin această scrisoare de Advent doresc să încurajez pe fiecare membru al Familiei vincentiene să se angajeze sau să continue să se roage, să mediteze în fiecare zi. Fiecare institut de viață consacrată din cadrul Familiei Vincentiene are propriile Constituții și Statute în care sunt descrise practicile vieții de rugăciune, inclusiv timpul acordat meditației zilnice. Aș dori să încurajez în același timp ramurile laice ale

Familiei Vincentiene să se angajeze să mediteze zilnic, chiar și numai pentru cinci-zece minute.

Sfântul Vincențiu a recunoscut că există mai multe feluri de a medita și ne încurajează să o facem. Mulți dintre voi vor folosi alte metode decât cea pe care el ne-a învățat-o și eu am descris-o mai sus. Deși putem folosi și alte metode de meditație este important să cunoaștem și să nu uităm metoda pe care însuși sfântul Vincențiu ne-a lăsat-o. De fapt, cel mai important este să intrăm atât cu mintea cât și cu inima într-o convorbire meditativă cu Isus, să o facem zilnic și cu perseverență.

Sfântul Vincențiu ne-a lăsat o listă lungă cu subiecte la care putem medita:

- relația lui Isus cu Dumnezeu Tatăl
- iubirea lui Isus plină de compasiune față de persoanele marginalizate
- împărăția pe care o vestește
- comunitate formată împreună cu apostolii
- rugăciunea lui Isus
- prezența păcatului în lume și în noi
- bunăvoința lui Isus față de iertare
- puterea lui Isus de a vindeca
- atitudinea lui Isus de slujire
- Isus a iubit adevărul/sinceritate
- umilința lui Isus
- setea lui Isus după dreptate
- dragostea umană a lui Isus față de prietenii săi
- dorința lui Isus de a aduce pacea
- lupta lui Isus contra ispitelor
- crucea
- învierea lui Isus
- ascultarea lui Isus față de voința Tatălui
- blândețea lui Isus
- mortificația
- zelul apostolic
- sărăcia
- celibatul
- ascultarea
- bucuria lui Isus și recunoștința lui

Toate aceste subiecte au legătură cu misiunea noastră în favoarea celor săraci și ne vor ajuta să-l urmăm pe sfântul Vincențiu, misticul carității. Ce ocazie extraordinară ni se oferă să practicăm, începând cu perioada Adventului, meditația în fiecare zi ca parte a vieții spirituale până la plecarea din această lume spre fericirea veșnică!

Mediația sa se bazeze întotdeauna pe Biblie, pe textele liturgice ale zilei. Să nu folosim timpul meditației citind o carte de spiritualitate. Putem să facem lectura spirituală într-un alt moment al zilei. Meditația înseamnă să stăm în fața lui Dumnezeu, în fața lui Isus cu ajutorul Cuvântului său. Înseamnă să ne deschidem larg inima în fața lui Isus și să-i permitem să ne vorbească, iar noi să-l ascultăm; să ascultăm ce vrea să ne spună Isus în fiecare zi; să avem încredere în providență și să luptăm contra ispitei de a evita sau de a omite meditația de fiecare zi; să fim pur și simplu cu Isus în fiecare zi în tăcere, cu mintea, cu inima, chiar dacă totul pare gol și avem impresia că n-am făcut nimic, că am pierdut o jumătate de oră degeaba, pentru că Isus nu ne-a dat nici o idee, nici un sentiment, nici un mesaj; să credem în modul în care Isus a comunicat cu Dumnezeu, Tatăl său. De multe ori a petrecut întreaga noapte în rugăciune. Să-i arătăm lui Isus iubirea noastră totală față de el, să i-o arătăm stând pur și simplu cu el, gata în orice moment și așa cum providența va considera că trebuie să o facem, până când Isus ne va transmite mesajul său. Să fim prezenți la rugăciune în fiecare zi, gata pentru momentul pe care Isus îl va considera potrivit, să nu pierdem harul și să nu ratăm vizita lui Isus. În ultimii ani ai vieții sale, Vincentiū vorbea extaziat despre iubirea lui Dumnezeu care provenea din meditație. Pe 30 mai 1659, în cadrul unei conferințe adresată confrăților, se ruga cu voce tare: *«Să privim la Fiul lui Dumnezeu; oh! Ce inimă iubitoare! Ce flacăra de iubire! Spune-ne, te rugăm, Isuse, cine te-a atras din cer ca să vii să suferi blestemul pământului, atâtea prigoane și chinuri pe care le-ai primit aici? Oh, Mântuitorule! Izvorul iubirii care s-a umilit venind la noi suferind chinuri cumplite, cine l-a iubit pe aproapele mai mult decât tine? Ai venit și te-ai supus sărăciei noastre, ai luat chipul păcătosului, pentru noi ai dus o viață de suferință și ai suferit o moarte rușinoasă; există oare o iubire asemănătoare? Cine ar putea să iubească într-un mod atât de suprem? Doar Domnul Nostru s-a îndrăgostit de creaturi încât a părăsit tronul Tatălui și a venit să ia trup suspus stricăciunii. Și de ce? Pentru ca prin exemplul și cuvântul său să restabilească iubirea de aproapele. Iubirea l-a răstignit și ne-a adus mântuirea. Domnilor, dacă am avea și noi un pic din această iubire am mai sta cu mâinile în sân? I-am mai lăsa să se piardă pe cei pe care-i putem ajuta? Oh! Nu, iubirea nu poate fi trândavă; ea se dăruiește pentru mântuirea și mângâierea celorlalți »*^[18].

Puțin sfinți au fost atât de activi ca sfântul Vincentiū, însă toată activitatea sa rezultă din relația profundă cu Dumnezeu, cu Isus. Ce noroc că putem avea un fondator atât de extraordinar!

Dumnezeu să vă copleșească cu binecuvântările sale în timpul sfânt al Adventului.

Fratele vostru în sfântul Vincentiū,
Pr, Tomaž Mavrič, CM
Superior general

Note:

^[1] Vincent de Paul, *Correspondance, Entretiens, Documents*, Coste XI, p. 83 ; Conférence 67, « Sur l'oraison ».

^[2] Coste XI, 407 ; Conférence 168, Répétition d'oraison du 10 août 1657.

^[3] Coste IX, 416 ; Conférence 37, « Sur l'oraison » du 31 mai 1648.

^[4] Ibid. 418.

^[5] Ibid. 417.

[6] Coste IX, 402 ; Conférence 36, « Sur le bon usage des Instructions » du 1er mai 1648.

[7] Coste XI, 84 ; Conférence 68, « Sur l'oraison ».

[8] Cf. Coste XII, 15; Conférence 181, Répétition d'oraison « Sur l'œuvre des ordinands » [1658].

[9] Coste IX, 402 ; Conférence 36, « Sur le bon usage des Instructions » du 1er mai 1648

[10] Coste IV, 47 ; Lettre 1240 à sainte Louise [entre 1647 et 1651].

[11] Coste IX, 116 ; Conférence 15, « Explication du règlement » du 14 juin 1643.

[12] Coste IX, 37 ; Conférence 5, « Sur la fidélité au lever et à l'oraison » du 16 août 1640.

[13] Cf. *Règles communes de la Congrégation de la Mission* I, 1.

[14] Coste XII, 118 ; Conférence 197, « Des maximes évangéliques » du 14 février 1659.

[15] Coste IX, 50 Conférence 7, « Sur le jubilé » du 15 octobre 1641.

[16] Coste X, 587; Conférence 105, « Lever, oraison, examens et autres exercices » du 17 novembre 1658.

[17] Coste IX, 416 ; Conférence 37, « Sur l'oraison » du 31 mai 1648.

[18] Coste XII, 264-265 ; Conférence 207, « De la charité » (Règles communes, Chapitre II, Article 12) du 30 mai 1659.

Traducere: sora Magdalena